

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 615/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ing. J. S., L., zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 351/2007 a postupom Krajského súdu v Bratislave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 12/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ing. J. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2013 doručená sťažnosť Mgr. Ing. J. S., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 351/2007 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 12/2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 21. novembra 2006 sa začalo konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 8 C 351/2007 vo veci obchodnej spoločnosti E., s. r. o., ako navrhovateľa proti sťažovateľovi ako odporcovi o zaplatenie sumy 3 385,31 € s príslušenstvom.

Okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 351/07-317 z 18. októbra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol návrh navrhovateľa a uložil mu povinnosť zaplatiť sťažovateľovi trovy konania.

Na odvolanie navrhovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co 12/2012-369 z 9. júla 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok okresného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že konanie vo veci bolo právoplatne skončené.

Sťažovateľ poukazuje na jednotlivé obdobia nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti v konaní vedenom okresným súdom a krajským súdom, ako aj na celkovú, podľa neho neprimerane dlhú dobu konania, a v tom vidí porušenie ním označených práv.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo Mgr. Ing. J. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a právo prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v Bratislave konaní č. k. 8C 351/07 za účasti Krajského súdu v Bratislave v odvolacom konaní č. k. 14Co 12/2012 porušené boli

2. Mgr. Ing. J. S. priznáva finančné zadostučinenie v sume 6.500,- € (slovom: šesťtisícpäťsto euro), ktoré je Okresný súd Bratislava V v Bratislave spoločne a nerozdielne s Krajským súdom v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu

3. Mgr. Ing. J. S. priznáva úhradu trov konania v sume 269,58 € (slovom: dvestošesťdesiatdeväť euro a 58/100 centov), ktoré je Okresný súd Bratislava V v Bratislave spoločne a nerozdielne s Krajským súdom v Bratislave povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. E. K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 351/2007 a postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 12/2012.

Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Sťažnosť sťažovateľa smeruje proti postupu okresného súdu v prvostupňovom konaní, ako aj postupu krajského súdu v odvolacom konaní, ústavný súd preto predbežne posudzoval sťažovateľom namietané konanie ako celok a zistil, že konanie sa začalo 21. novembra 2006 a potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu z 9. júla 2013 bolo právoplatne skončené. Celková dĺžka konania teda predstavuje 6 rokov a takmer deväť mesiacov, pričom konanie bolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 9. septembra 2013 už právoplatne ukončené.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 9. septembra 2013 okresný súd aj krajský súd už vo veci nekonali, keďže konanie bolo právoplatne ukončené.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už objektívne nemohlo dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu ani postupom krajského súdu v namietanom konaní, čím je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu odmietol a ďalšími jeho nárokmi sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013